

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku W. K.

przy uczestnictwie H. D., M. K., J. D.

i Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej Miasta W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 października 2012 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika Miasta W. na rzecz wnioskodawcy kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych, a na rzecz uczestników H. D. i J. D. solidarnie kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 października 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestnika m. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 marca 2012 r., którym stwierdzone zostało zasiedzenie przez małżonków W. K. i M. K. udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ w nieruchomości w W. opisanej szczegółowo w postanowieniu oraz o zasiedzeniu przez małżonków H. D. i J. D. udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ w tej samej nieruchomości. Za podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji zostały przyjęte art. 172 w związku z art. 336 k.c. i art. 10 ustawy z dnia 20 lipca 1990 r. o zmianie kodeksu cywilnego oraz art. 140, 176, 339 i 340 k.c. Ustalenia faktyczne i oceny prawne w sprawie podzielił Sąd drugiej instancji oddalając apelację.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik uczestnika postępowania - m. W. – zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 172 k.c. w związku z art. 10 powołanej uprzednio ustawy z 1990 r. Wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie rozstrzygnięcie co do istoty sprawy i oddalenie wniosku o zasiedzenie, a także zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedziach na skargę wnioskodawca W. K. oraz występujący łącznie uczestnicy H. D. i J. D. wnieśli o odmowę przyjęcia skargi, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jednakże pełnomocnik przygotowując wniosek nie zauważył, że od wielu lat w dostępnym, bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie jest utrwalone stanowisko co do okoliczności, które należy przedstawić dla wykazania oczywistości skargi. W kilkudzaniowym wniosku żadne z tych wymagań nie znalazło odbicia. W miejsce tego został zakwestionowany ustalony w toku instancji stan faktyczny i ocena dowodów. Tymczasem z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika, że podniesienie takich zarzutów nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej, a według art. 398¹³ § 2

k.p.c. ustalenia faktyczne wiążą Sąd Najwyższy. Postępowanie wywołane skargą kasacyjną ma wyjątkowy charakter i dotyczy kontroli prawomocnego orzeczenia sądowego. Nie jest ponadto postępowaniem przed trzecią instancją sądową, tylko ma na celu ocenę prawną zasadności tego orzeczenia według szczegółowo określonych przesłanek ustawowych. Potrzebę zbadania tych przesłanek należy wykazać w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W niniejszej sprawie uzasadnienie, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostało w skardze zawarte, ale jest ono nieprawidłowe, gdyż warunki prawne oczywistości skargi według art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie zostały wykazane.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.